

d'haver admirat el món per sos prodigis St. Albert de Sicília es feu bastir una malgirbada bauma en l'hort del convent de Messina, on, oblidat de tothom, parla amb Déu; el B. Lluís Morbioli en ésser cridat per la Verge al T. O. del Carme canvia tot seguit sos vestits luxosos amb un senzill vestuari i camina descalç pel carrer per a esperonar la seva humilitat; en ésser nomenat Prior el B. Angel Mazzinghi posa a tast totes les obres que ordena als seus subordinats fins les més humils.

L'Orde carmelità foragita tot el que pot enterbolir la candidesa de la virtut de la humilitat per a donar a l'esperit més expansió i remoure tota mena d'entrebancs dels viaranyes de la virtut. Quan hom ha renunciat a la pròpia voluntat no pot patir, digué la Bta. Francisca d'Amboise; i Santa Magdalena de Pazzi digué trobant-se en un èxtasi: si sentim veritable aversió al món (on tot és orgull i vanitat) Déu ens guardarà.

Siguem humils. Si no tenim la força de voluntat per a demanar com Sant Joan de la Creu: *Pati et contemni*, patir i ésser despreciat, tinguem la voluntat ferma d'acceptar humilment tot el que Déu ens envia (malalties, menyspreus...) per a la formació de l'esperit nostre.

FRA ANGEL M.ª PRAT, O. CARM.

Prodigis de l'Escapulari

És d'una eficàcia meravellosa la influència que exerceix la Verge Santíssima Mare de Déu del Carme en les ànimes per mitjà del Sant Escapulari. El següent fet ho palesa de sobres.—Fa uns sis anys a Porlamar-Estat de Nova Esparta- de la República de Venezuela hi vivia un senyor d'uns 80 anys, el qual havia estat un dels personatges més influents políticament en els seus dies de grandesa, que com els anys de la seva vida rodolaven en franca davallada cap a la posta. Tothom el respectava, però ningú en feia cas. S'ha de dir que era membre, encara que dormint, de la Maçoneria, on se li havien conferit els graus més enlairats. En la seva joventut havia blasfemat públicament de la Mare de Déu i de les seves prerrogatives en ocasió que un sacerdot bo i zelós li trameté una medalla de la Mare de Déu del Valle, Patrona de l'Estat, per a obtenir la seva conversió. Era dels homes més influents i més temibles en el seu temps i Cap de Partit. En sa lloança hi ha que consignar que es mantingué sempre amb una austeritat de vida molt rara en aquells climes tropicals. Anà a morir al poble natal, al costat d'una germana seva, instrument de la conversió de la seva ànima. El Pàrroco, un Pare Carmelita, el visitava una que altra vegada, establint corrents de simpatia, que prepararen el camí a la gràcia divina. Emmalalt més de vellesa que d'altra cosa, i la seva germana cridà al Pare Carmelita, per tal que es treballés tot el possible per a salvar aquella ànima. Vegi el lector de quina manera més planera i fàcil